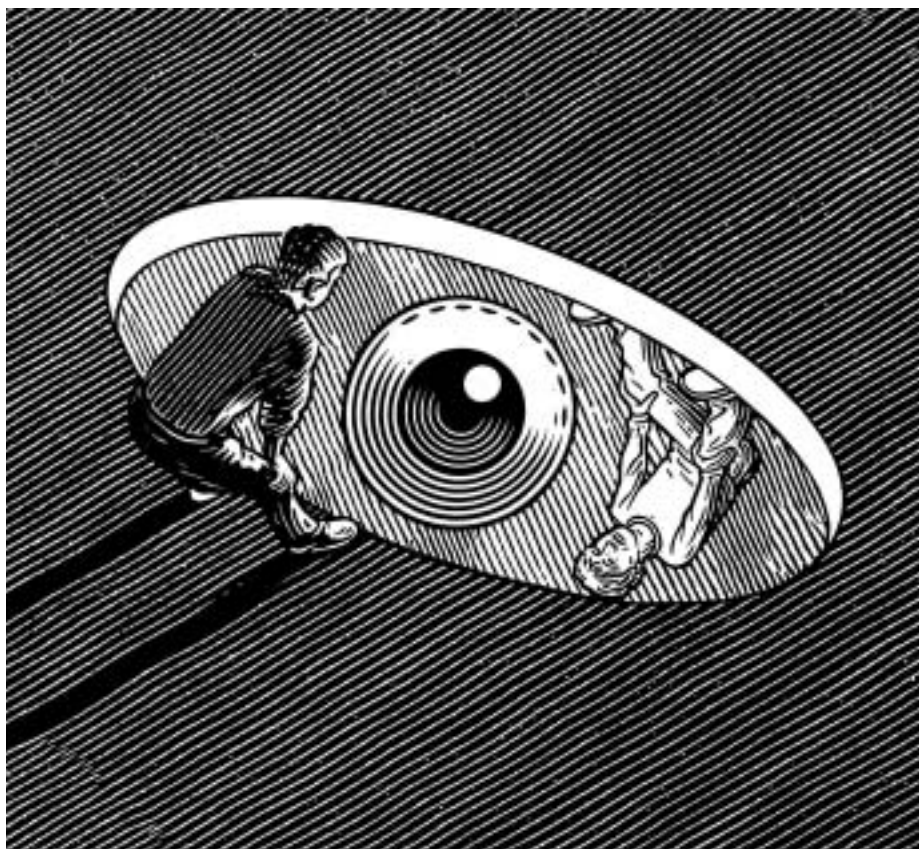

KALÁSZ MÁRTON

Notturmo

a vers már más kertekben járkal
Slavko Mihalić

Csak az üres keserűség. Mutálna
is körében bárki; hogy mosolyunkra, –
mint ha rózsán (lett „esőcske”?): Ó, maga hulljon, s
ránk, mi fényen – duzzasszuk, teljességgé
perjészné gondjainkat. Legalább
kérgen – férfózó nyelvünké. Sűgnánk, nem teheted,
hogy ne Te láss mindebben – s oldhatnók. De távon
se mosoly, mely úgy fogva szól
fúlva egy reggelnek. S jó, ha másunk – épp időt
még útra. E kezdeti réven („Csak az üres”),
lopva – már itt keseredhetnék. Így is, ne lélek kivédése kint, ha
napján
így ábránd fényéig lenyúzó pillanatra –
úgy, Uram, kelljünk is Neked; s hogy e világ úgy,
körben fogadatlan – Te vagy. Mindez álom volna, rendre. Mint ma,
jól átért Fájdalom –

Orosz István grafikája